

TEMA NIMI ON MARLA

Tema nimi on Marla
ja tema jaoks olen ma Iiris,
ehkki vanemad panid mulle Allison nimeks.

Tegelikult
tegi selle otsuse ema üksinda;
isa ei huvitanud ei röökiv titt
ega tema nimi,
päeval, mil ma sündisin.

Tal oli tähtsamaid asju mõttes.

Ja nüüd
magab Marla mu kõrvaltoas,
kus meespealilled
ronivad mööda tapeeti üles,
norskab
selili, huuled
paokil.

Mõnikord öösiti
ärkab ta üles,
halab,
vehkleb ja anub tühjalt õhult,
et see ta rahule jätaks, rahule jätaks.
Mina ruttan tuppa,
silitan sõrmeotstega ta käsivart.
Ma olen siin. Kõik on korras.
Sa nägid vaid halba und.

See rahustab ta tavaliselt maha.

Ta vaatab mulle otsa,

nagu oleksin ma just see inimene, keda ta näha
ootas,

paneb silmad kinni

ja suigub uuesti unne.

Mu voodi madrats on nii pehme, et vajun sellesse.

Puuvillased linad on ohtrast pesemisest

paberõhukeseks kulunud.

Mu akna ees on tüllkardin, ei midagi paksemat,

tänavalaternad paiskavad eredat valgust tупpa.

See pole minu kodu.

See pole minu tuba.

See pole minu voodi.

Ma pole see, kelle ütlen end olevat.

Marla pole see, kelleks ta end peab.

Mina olen tüdruk, kes püüab unustada.

Marla on naine, kes püüab meenutada.

Mõnikord olen ma kurb.

Mõnikord on tema vihane.

Ja ometi.

Siin,

selles majas

olen ma palju õnnelikum,

kui iial olnud olen.

BUSSIPEATUSES

Habemik mees istub
bussipeatuses
mu kõrval pingil.

Ta küüned on murdunud ja räpased.
Ta botaste taldades on augud.

Pringle'it tahad?

Ta õngitseb khakivärvi kuue põuest punase topsi.
Nihkun eemale,
keskendun seljakotile oma jalgade ees,
mis on täis topitud riideid ja leivakesi.

Ma ei jaksanud suurt koormat tassida –
ja ega mul nagunii eriti midagi kaasa võtta olnud.

Mis pagan su näoga juhtus?

Mees vidutab silmi, krõmpsutab Pringle'it,
nihkub mulle lähemale.

Ta kuuel on krõpsupuru,
habemes samuti.

Paistab, et keegi andis sulle kõvasti kolakat.

Pöördun eemale,
lootes,

et ta arvab, et ma ei saa temast aru,
et ta peab mind võõramaalaseks.

Just sellena ma end täna tunnengi,
kodust kaugele sattunud tulnukana
vaid mürast ja mõttetusest koosnevas maailmas.

Buss sõidab ette. Ulatan bussijuhile pileti,
kollase ruudukese, mis viib Kuhugi Mujale
ja mille eest maksin issi viipekaardiga.

Jooksik.
Valetaja.
Varas.

Oma istmel bussi tagaosas
surun lauba vastu
külma udust akent.

Suundun läände,
Kelly-Anne'i juurde,
kes ei tahtnud üldse lahkuda,
igatahes mitte ilma *minuta*.

Buss müriseb ja raputab.

Ma lähen siit ära.

RUBIINSÕRMUS

Ta kohver on keskelt punnis,
nagu oleks liialt pugunud.
Ta pidi selle juba eile kokku pakkima – plaanitult.
Anna andeks, Allie, ma pean siit minema saama.
Ta läheb üha hullemaks.
Kelly-Anne võttis sõrmest tuhmi rubiiniga sõrmuse,
mille ta issilt
oli saanud.

Ta nägu oli paistes ja kahvatu.
Naeratuseta juba mitu nädalat.

Ikkagi.

Ära mine.
Sikutasin teda jakist.

Tule minuga kaasa.
Ta pilk oli seinakellal kinni,
jalad juba saabastes.
Otsime mingi odava koha ja
mõtleme, mida edasi teha, üks ole?
Mine ja paki endale midagi kaasa.
Tee kähku.
Kuuled. Kähku!

Ma lasksin lahti.
Kas sa ei armasta teda?

Allie, ta on tõbras.

Ta käsivarrel kinnitas sõnu tumelilla sinikas.

Kas sa mind ka ei armasta?

Ma ei saa siia jääda. Ja ma ei saa selgitada.

Ta silmitses sõrmust.

Sina ju mõistad, paremini kui keegi teine.

Ma mõistan, aga...

Mu laup hakkas kuumama.

Mu põlved nõtkusid.

Ta pole ju nii halb, eks ole?

Ta teeb nii palju tööd.

Ta on väsinud.

Allie...

Me saaksime koos ta õnnelikumaks teha.

Kahekesi.

Me võiksime uuesti proovida.

Mina ei suuda enam proovida, nähvas ta.

Ta väänas mu rannet.

Ta polnud iial

varem mulle haiget teinud,

aga ennäe,

nüüd tegi ta seda.

Sa ei pea siia jääma.

Ta viipas tahtmatult peegli poole –

iseenda poole.

Peegelpilt silmitses teda vastu,

kõhklev

ja murdunud.

Tegelikult ta ei saanud aru, et
mul polnud mingit valikuvõimalust.
Mina pidin jääma.

Ta oli mu isa, mitte peika.

Sa ei saa oma vanemate juurest lihtsalt minema
kõndida.

Kas mul on kedagi peale tema?
Kas temal on kedagi peale minu?

Nuüksusin esikus.

Kelly-Anne võttis kotist käkrus kümneka,
mille sisse oli pakitud naelane nagu kingitus.

Näe, ütles ta,

nagu saaks rahaga kõike heaks teha.

Ma sean end sisse ja helistan sulle.

Ole tugev ja ära talle närvidele käi.

Ütle, et sa ei näinud, kuidas ma ära läksin.

Pane ta uskuma, et ma tulen tagasi,

et ta ei hakkaks mind otsima.

Ja siis oligi kõik.

Jälgisin teda aknast,

muretsedes, mis juhtub, kui

issi jõuab koju

ja avastab, et ta kihlatu on läinud,

kihlasõrmus esikulalal,

seesama rubiinsõrmus, mis kunagi kuulus mu

emale,

siis, kui isa teda südamest

armastas.